

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSP 182/21, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 marca 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 5 stycznia 2022 r. M. S. (dalej: Skarżący) wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawach o sygnaturach: I NO 64/21, I NO 77/21, I NSP 111/21, I NSP 197-198/21, I NSP 210/21, I NSP 149/21, I NSP 167/21, I NSP 182/21 prowadzonych przed Sądem Najwyższym oraz o zasądzenie na jego rzecz kwoty po 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia za przewlekłość w każdej z nich. Skarżący wniósł nadto o „wydanie zalecenia zaprzestania postępowań bezprzedmiotowych na rzecz zajęcia się dotyczącymi prośb”, „których potrzeba wynika z okoliczności, jakie wykazywał i wskazywał też w uzasadnieniach” oraz poinformowania go o wynikach.

W uzasadnieniu zawarł ogólne rozważania dotyczące „trwonienia czasu i środków” postępowaniami bezprzedmiotowymi oraz o „tworzeniu biedy przez absurdalne zasady”, „mądrości władzy”, o kryzysie migracyjnym na granicy

z Białorusią, dotyczące „kurczenia się populacji” oraz „wad dobrobytu”, a także na temat dekalogu Kościoła Katolickiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania) skarga powinna zawierać: (1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; (2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, o ile Skarżący w jej uzasadnieniu szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu na podstawie kryteriów wskazanych w art. 2 ust. 2 ustawą o skardze na przewlekłość postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20).

Skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

Skarżący w treści pisma wskazał sygnatury postępowań, które w jego ocenie trwają zbyt długo oraz sformułował żądanie stwierdzenia ich przewlekłości. W treści skargi brak jest jednak uzasadnienia, w którym Skarżący wskazałby jakiejkolwiek okoliczności mające świadczyć o zwłoce w podejmowaniu czynności procesowych przez Sąd Najwyższy w przywołanych sprawach, które uzasadniałyby stwierdzenie przewlekłości postępowania. Skarżący nie wyjaśnia w uzasadnieniu, czego dotyczyły postępowania, których sygnatury wskazał, ani jak wyglądał ich przebieg i ile czasu trwały. Zamiast tego przedstawia nieuporządkowane twierdzenia na tematy (zagadnienia) nie mające żadnego związku z przedmiotem skargi o przewlekłość.

Wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania skarga M. S. musiała zostać odrzucona na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.